

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 – LHOTCE

MARNOST NAD MARNOST, PRAVÍ KAZATEL...

Jednou jsem jen tak, bez nějakého určitého záměru, otevřela starozákonní knihu Kazatel. A hned první moje myšlenka byla: „Á to je ten pesimista! Všechno je marnost a honění větru...“ Pak jsem ale přesto začala číst úryvek z 5. kapitoly: „Tak je tomu s každým člověkem; to že mu Bůh dal bohatství a poklady i možnost užívat jich, brát svůj podíl a radovat se při svém pachtění, je dar Boží,“ Kaz 5,17.

V jednom rozhovoru se spisovatelem Vlastimilem Vondruškou, který měl nadpis: Ve středověku byli lidé šťastnější, mě zaujal názor, že lidé byli šťastnější proto, že brali život velmi pragmaticky a dávali si cíle, kterých mohli dosáhnout.

Mentalita naší společnosti (podporovaná reklamami typu: To musíš mít!) je ale naprosto jiná. Stále se za něčím ženeme, a když toho dosáhneme, nestačíme si to ani vychutnat a ženeme se zase za něčím jiným. Časté výzvy, které jsme slyšeli v době adventní o ztišení, zpo-

malení, zastavení se, jako by už hned po Vánocích vyzněly naprosto naprázdno. A přitom stačí často jen málo: dát si dosažitelné cíle. A pak se radovat z toho, že jsme jich dosáhli. A samozřejmě za všechno děkovat Bohu.

Na druhé straně, to že „bohatství a pokladů“ můžeme užívat, je Boží dar, znamená, že tento dar nemusíme mít stále. Můžeme se dostat do situace, kdy se cítíme opravdu nešťastně. Kdy se nám všechno sype pod rukama a nevíme, jak dál.

Pak nám vždy zbývá hodnota nejvyšší – a tou je náš Bůh. On je Pánem nad naším životem i nad dějinami. A nepochybně on je ten, který posiloval naše předky v dobách těžkých, stejně jako posiluje a vede i nás.

Na závěr nechám opět promluvit Kazatele: „Pamatuj na svého Stvořitele, než se přetrhne stříbrný provaz... a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.“ Kaz 12,6–7.

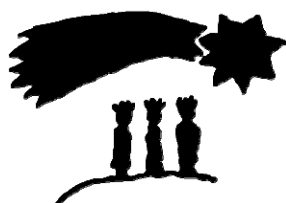
Sr. Bernarda Lacinová

*Tříkrálová sbírka marností
nebyla, vzkazují Tůmovi*

ZASE JSME O ROK STARŠÍ

Mohu říct, že je to v naší rodině již čtyřletá tradice, ujmout se začátkem ledna kasičky a kolednických propriet a vyrazit na Tříkrálovou koledu od domu k domu v naší městské části Libuš.

Koledování je zvláštní žánr a velmi chápu všechny, kteří se k němu neodvážejí. Vyžaduje dle mé zkušenosti tyto věci: špetku exhibicionismu, když zpíváte cizím lidem; velké zaujetí pro věc, když už vám třetí člověk zavřel dveře před nosem; odolnost proti mrazu a dešti; pokoru požádat cizí lidi o peníze; smysl pro choreografii a především dobré pedagogické schopnosti.

Alespoň, co se naší kolednické party týče. Choreografii pečlivě pěstujeme, dbáme na hezký zjev koledníků, čisté komže, zlaté koruny. Dokonce jsme letos vyrobili betlémskou hvězdu na tyči, kterou máváme nad plotem, za kterým z okna nejsme vidět. Nezbytný je také harmonický hlasový projev, někteří lidé jsou značně nároční. Když jsme na chodníku potkali náhodného chodce – starého pána v zimní čepici – zeptali jsme se jako obvykle, zda mu můžeme zazpívat, neb jsme Tříkrálová sbírka. „Raději ne,“ rychle odmítl, „víte, já mám vytríbený hudební sluch.“ No to je výzva, pomyslela jsem si, a přesvědčila ho, aby nám dal šanci. Spustili jsme s chutí „My tří kráálovéé...“ a vtom jsme ztuhli. Zvučný bas nám začal zespodu kontrovat a koledu jsme dozpívali dvojhlasně v němém úžasu. Aby ne, když se k vám přidá vodník z Rusalky v osobě Richarda Nováka, pěvce Národního divadla. „Dobrý,“ říká, „obzvlášť ty“ – a prstem ukázal na naši Marušku. „Však má průpravu z Kühno-

va dětského sboru,“ dme se hrdá maminka. „Jo, s těmi jsem poprvé vystupoval už v roce 1953,“ odvětil pěvec. Milé setkání. A těch bylo, než jsme obešli náš rajón!

Lidé již jsou zvyklí, že přijdeme. Vyjadřují obavy, jestli nám letos není zima, děti dostávají sladkosti, maminka skleničku kávového likéru... „Letos jďte nějak pozdě,“ hlásí paní, „většinou chodíte kolem páté,“ no jo, pomyslím si, máme od září doma nového člena rodiny, televizi, a odlákat děti od pohádek ven a do nepohody vyžaduje značné vyjednávací schopnosti. Děti jsou zase o rok starší a nenechají se „utáhnout na nudli“. Táhne je samozřejmě kromě sladkostí, pochval jak jsou šikovní, hlavně možnost beztrestně zvonit na cizí zvonky a psát na vrátka to krásné graffiti K+M+B. Především ale zvýšené kapesné za koledování!!! A propos, jeden pán nás velmi prosil o výrazný nápis na dveře. Vždy, když je zavírá, provádí zrakovou kontrolu, co nesmí při opouštění domu zapomenout: Klíče+Mobil+Brejle 2014 (tedy peníze).

Přejeme vám vše dobré v novém roce, děkujeme za vaši štědrost, kasička byla tak plná, že jsme ji museli špejlí pěchovat, aby se do ní ještě něco vešlo. Je úžasné vidět, jak lidé myslí na druhé a důvěřují této sbírce. Z vybraných peněz se jistě mnoho dobrého vykoná, a to nejen pro účely Charity ČR. S díky **Pavla Tůmová** a koledníci **Maruška, Klárka, Josef, Martin Tůmovi** a **Anežka Řeháková**

KAŽDÝ ČLOVĚK MÁ SVOU CENU

Lednový měsíc jsme v naší školce zahájili slavnostním otevřením provozu nových tříd. Této slavnosti se zúčastnil pan biskup Václav Malý, který pronesl úvodní požehnání. Přestřižení pásky pak provedli společně starosta Prahy 12 Petr Prchal, biskup Václav Malý a radní Daniela Rázková. Akce se zúčastnili i další představitelé Arcibiskupství pražského Eva Tomášková a Filip Dostál a duchovní ze Lhotky i Modřan, Jiří Korda a Josef Pecinovský.

S dětmi jsme navštívili divadelní představení s názvem Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Děti zde viděly netradiční loutky a byly svědky pohádkových kouzel. V průběhu představení zaznělo několik veselých, živě zpívaných písní doprovázených na harmoniku. Po celou dobu pohádky děti přímo spolupracovaly s hlavními hrdiny. Pohádka dětem

ukázala, že bychom se neměli posmívat někomu „jinému, odlišnému“, že každý člověk má svou cenu.

Andělská výstava a obrázek Míši Furbachové

Ředitelka Magda Vičková s otcem biskupem V. Malým a starostou P. Prchalem

Dále jsme se společně s dětmi z dalších modřanských školek zúčastnili výtvarné soutěže na téma: anděl. Celkem se slétlo 160 andělů.

Mezi nimi vybrala odborná porota dvanáct nejkrásnějších, kteří se stali součástí Andělského kalendáře.

Za naši školku se této pocty dostalo Míše Furbachové. Obrázky, které se do kalendáře nedostaly, stále soutěží prostřednictvím

facebooku. Je zapotřebí přidat si do přátel Andělku Modřanskou a pak lze nahlížet do alba s obrázky, hlasovat a dozvídat se o dalším průběhu soutěže.

Vaše **CMŠ Studánka**

SCHOLA CANTORUM A LHOTKA

V minulém čísle Věstníku jsem psala o původní římské Schole cantorum a slíbila jsem pokračování o té lhotecké.

Nejdříve si připomeňme, že schola je přísně vokální soubor, který zpívá bez doprovodu jakýchkoli nástrojů.

Jak jsem již naznačila ve svém článku v lednovém čísle, o lhotecké „schole“ jsem se dozvěděla od pana Petra Polláka. Mnozí ho jistě znáte jako organizátora lhoteckých plesů či jako stálou oporu lhoteckého chrámového sboru. Pan Pollák mě přesměřoval přímo na jednoho z bývalých členů „scholy“, pana Jakuba Hradce, který mi ochotně poskytl informace. Velké díky oběma!

Dál už vás nebudu napínat. Lhotecké seskupení, zaměřené na zpěv gregoriánského chorálu při mši svaté, vzniklo z iniciativy otce Vladimíra Rudolfa kolem roku 1974. Pozůstatky jste ostatně možná sami zaslechli při některých provedeních lhoteckého chrámového sboru, kdy někteří bývalí členové lhotecké „scholy“ zpívávají žalmy. Členy byli Jakub Hradec, Jan Král, Jiří Kolich a Bedřich Novák (alias Íša), ten v roli kantora. Později se ještě připojil František Frídl (a v poslední době se k těmto psalmistům přidal i Petr Pollák). Podporu zharmonizovaným chorálem tehdy poskytl varhaník Petr Fanta, cenné rady udělil lhoteckým i skvělý varhaník Jaroslav Vodrážka. Tady se na chvíli zastavíme. Proč píšeme u lhotecké „scholy“ ty uvozovky? Schola je přísně vokální soubor, který zpívá bez doprovodu jakýchkoli nástrojů, tedy i bez varhan. Při nácviu bývá nástroj nezbytným pomocníkem, ale pokud se s doprovodem nástroje zpívá

i při mši, už se nejedná o klasickou scholu.

Lhotečtí se zaměřovali na podporu liturgie při různých příležitostech, vždy alespoň o jedné neděli adventní, jedné neděli postní a při některých dalších příležitostech zpěvem proměnlivých částí, ale někdy i ordinária. Lhoteckou liturgii obohacovali přibližně šestkrát až osmkrát za rok.

Otec Rudolf při těchto příležitostech celebroidal některé části liturgie latinsky. Určitě ne na protest proti české liturgii, byl jedním z hlavních pokoncilních spoluautorů české liturgie v naší zemi, ale jako součást výchovy v životě katolické – univerzální církve, jejímž společným jazykem latina byla, je a bude.

Jednalo se o zajímavou, ale velmi náročnou práci, protože zpěv gregoriánského chorálu je založen nejen na jednohlasu, ale v jeho rámci i na jednotnosti zpěvu tak, aby žádný hlas samostatně nečněl či nevybočoval a aby všichni dohromady zněli jako jeden jediný hlas. Proto je zapotřebí každou skladbu do posledního detailu nastudovat a na provedení se maximálně soustředit, zvukově se integrovat do zpěvu ostatních členů. Jakákoli chyba při zpěvu chorálu, ať už intonační, rytmická nebo textová, je okamžitě slyšet. Jak pan Hradec vzpomíná: „A také ty naše chyby občas slyšet byly, ale s postupem času se nám je dařilo nejen minimalizovat, ale v případě výskytu i lépe zvládat. V počátcích nás totiž některé chyby zcela ‘rozhodily’, ale proto-

že jsme byli amatéři, tak nám to bylo věřícími tolerováno.“

Tak jako lhotecký chrámový sbor (s výjimkou prázdnin) zkouší každé úterý, tak i lhotečtí choralisté měli každý týden svou vlastní zkoušku. Na rozdíl od dvouhodinové zkoušky sboru byla ale kratší, přibližně hodinová. Ale jak tato řehole, tak skutečnost, že většina chorálových zpěváků zároveň zpívala ve sboru a někteří se odstěhovali z obvodu farnosti, měly za následek, že lhotečtí choralisté tuto hezkou, ale časově náročnou práci po přibližně deseti letech ukončili. „Týden co týden dvě zkoušky jsme prostě přestali zvládat, až na jednoho jsme všichni současně zpívali ve sboru,“ dodává pan Hradec.

Zajímavá je i historie shánění zpěvníků, kterou si pan Hradec nenechal pro sebe: „Na počátku jsme neměli dostatek usuálů nebo graduálů, ale Boží cesty jsou nevyzpytatelné. Přivedl jsem v roce 1976 do našeho kostela jednoho významného lékaře z Itálie a ukázal mu naši křížovou cestu. Když jsme odcházeli z kostela, zastavil se a musel si dát

pod jazyk nitroglycerin, jak byl jejím obsahem dojat. V autě jsme si pak dál povídali. Diskusi jsem stočil právě ke schole a k absenci usuálů. Pan profesor byl z Padovy a znal se s jedním tamním regenschorim. Prohlásil, že by neměl být problém graduály a usuály sehnat. U večeře s mým tátou pak vznikla otázka, jak takovou náboženskou literaturu dostat ze Západu přes železnou oponu. Diplomatičtá pošta na italskou ambasádu, kde měl táta známého a pacienta, tento problém úspěšně vyřešila.“

Najde se na Lhotce někdo, kdo naváže na tradici a vzkřísí lhoteckou gregoriánskou scholu? Nejen muži mohou zpívat chorál, jak dokazuje česká ženská Schola Benedicta!

Pavla Vejmelková

Informace poskytl: Ing. JUDr. Jakub Hradec, Doc. Ing. Petr Pollák, CSc.

Členové schol: Mgr. Stanislav Předota (člen SGP), Mgr. et MgA. Ondřej Šárek (bývalý člen SGS)

Teorie: Bc. Mikoláš Troup, Mgr. Václav Kapsa, Ph.D.

POZVÁNÍ NA BENEFIČNÍ KONCERT

Benefiční koncert pro salesiánské středisko mládeže se bude konat v pondělí 24. února v 19. hodin v Salesiánském divadle v Praze-Kobylisích.

Účinkují : **Josef Špaček jun., Milan Vavřínek, Jan Šimon a Josef Špaček.**

Na program je Bach, Mozart, Brahms, Dvořák, Chopin, Offenbach aj. Na koncert je možné rezervovat si lístky v hodnotě 100 Kč. Vyřizuje Eva Špačková: e-mail: spackova@sdb.cz, tel: 732938172, Salesiánské středisko mládeže, o.p.s., Kobyliské nám. 640/11, Praha 8, stanice metra C – Kobylisy.

VÝZVA FARNÍKŮM Děkujeme všem přispěvatelům a těšíme se, že se zapojí i další. Podělte se se svými zážitky, radostmi a zkušenostmi. Příspěvky posílejte na adresy uvedené v tiráži nebo předávejte osobně v sakristii. **(red.)**

V našem kostele proběhl benefiční koncert pro Modrý klíč a výstava obrazů Dušana Dvořáka. Další informace přinese-me v březnovém věstníku.

K R Á T C E

- V posledním adventním týdnu v našem kostele opět probíhaly **katecheze** pro 3. a 7. třídy základních škol, nabídku využilo devět škol. Po Vánocích se pak přišly podívat na betlémy a absolvovaly katechezi tři mateřské školy.
- V uplynulém období **jsme se rozloučili** s Jaromírem Randákem, Marií Rohlenovou a Annou Chomátovou.
- **Udílení svátosti pomazání nemocných** všem vážně nemocným a sešlým věkem bude při mši sv. v sobotu 8. 2. Doporučuje se dojít si v ne příliš vzdálené době před přijetím svatého poma-

zání ke svátosti smíření. Upozorňujeme, že o svátost nemocných můžete v případě potřeby požádat kněze kdykoliv!

- Vzhledem k tomu, že podle církevního práva je volební období pastoračních rad stanovené na pět let a současná pastorační rada lhotecké farnosti slouží teprve tři roky, v lednovém věstníku avizované **volby do PRF** nás čekají až za dva roky.

- **Pastorační rada farnosti** se sejde 9. února na výjezdním zasedání a po té ve středu 12. března ve 20.00 hodin v sále sv. Václava.

FARNÍ PŘÍRUČNÍK – ÚNOR 2014

SOBOTA	1.2.	1. sobota v měsíci
16.15		Mariánské večeřadlo
17.00		Mše svatá
17.40		Zásvětná modlitba MKH a výstav Nejsv. svátosti
NEDĚLE	2.2.	UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU – HROMNICE
8.00		Mše svatá
10.00		Mše svatá
18.30		Mše svatá
PONDĚLÍ	3.2.	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
8.00		Mše svatá
20.00		Setkání mužů a otců
ÚTERÝ	4.2.	
9.00–11.00		Setkání maminek s dětmi
9.15		Mše svatá zvláště pro maminky s dětmi
17.30–18.30		Otevřena farní knihovna
18.30		Mše svatá
19.15		Příprava dospělých na křest – Velikonoce 2014
20.00–22.00		Zkouška chrámového sboru
STŘEDA	5.2.	Sv. Agáty, panny a mučednice
8.00		Mše svatá
8.40–9.10		Výstav Nejsvětější svátosti oltární
15.00		Mše svatá v Thomayerově nemocnici
16.30–17.15		Výuky náboženství, příprava na 1. sv. přijímání
17.30		Zpívání s dětmi
18.45–20.15		Setkání mladších náctiletých (asi 11–13 let)
ČTVRTEK	6.2.	Sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
8.00		Mše svatá
8.45		Úklid kostela
9.30		Mše svatá v domově seniorů v Zárubově ul.
15.00		Mše svatá v domově seniorů v Sulické ul.
17.00		Příprava na biřmování
18.30		Mše svatá a modlitba chval
PÁTEK	7.2.	
9.00		Modlitby maminek z CMŠ Studánka
15.00		Mše svatá
15.45		Modlitby proseb (podle P. Jamese Manjackala)
17.00		Společenství věřících s duševním onemocněním
18.30		Mše svatá
19.15–21.00		Výstav Nejsvětější svátosti oltární

SOBOTA	8.2.	Sv. Josefíny Bakhity, panny
17.00		Mše svatá s udílením svátosti nemocných
17.45		Pozvání (nejen) dříve narozených na čaj

NEDĚLE	9.2.	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
8.00		Mše svatá
10.00		Mše svatá upravená pro děti
16.30		Farní akademie: JUDr. C. Svoboda: Církevní restituce – cesta k bohatství nebo chudobě? Co můžeme očekávat.
18.30		Mše svatá

PONDĚLÍ	10.2.	Sv. Scholastiky, panny
8.00		Mše svatá
19.00		Beta – společenství

ÚTERÝ	11.2.	Panny Marie Lurdské
9.00–11.00		Setkání maminek s dětmi
17.30–18.30		Otevřena farní knihovna
18.30		Mše svatá
19.15		Příprava dospělých na křest – Velikonoce 2014
20.00–22.00		Zkouška chrámového sboru

STŘEDA	12.2.	
8.00		Mše svatá
8.40–9.10		Výstav Nejsvětější svátosti oltární
15.00		Mše svatá v Thomayerově nemocnici
16.30–17.15		Výuky náboženství, příprava na 1. sv. přijímání
17.30		Zpívání s dětmi
18.45–20.15		Nejhustší lhotecký mládežnický spolčo (asi od 14 let)

ČTVRTEK	13.2.	
8.00		Mše svatá
8.45		Úklid kostela
17.00		Příprava na biřmování
18.30		Společenství mládeže (asi od 16 let)
18.30		Příprava dospělých na křest – Velikonoce 2015

PÁTEK	14.2.	
15.00		Mše svatá
15.45		Modlitby proseb (podle P. Jamese Manjackala)
17.00		Společenství věřících s duševním onemocněním
18.30		Mše svatá
19.15–21.00		Výstav Nejsvětější svátosti oltární

SOBOTA	15.2.	Bl. Bedřich Bachstein a druhové, pražští mučedníci
17.00		Mše svatá

NEDELE 16.2. 6. NEDELE V MEZIDOBÍ	
8.00	Mše svatá
10.00	Mše svatá
18.30	Mše svatá

PONDĚLÍ 17.2.	
8.00	Mše svatá
20.00	Setkání mužů a otců

ÚTERÝ 18.2.	
9.00–11.00	Setkání maminek s dětmi
17.30–18.30	Otevřena farní knihovna
18.30	Mše svatá
19.15	Příprava dospělých na křest – Velikonoce 2014
20.00–22.00	Zkouška chrámového sboru

STŘEDA 19.2.	
8.00	Mše svatá
8.40–9.10	Výstav Nejsvětější svátosti oltární
15.00	Mše svatá v Thomayerově nemocnici

ČTVRTEK 20.2.	
8.00	Mše svatá
8.45	Úklid kostela
15.00	Mše svatá v domově seniorů v Sulické ul.
18.30	Příprava dospělých na křest – Velikonoce 2015

PÁTEK 21.2.	
9.00	Modlitby maminek z CMSŠ Studánka
15.00	Mše svatá
15.45	Modlitby proseb (podle P. Jamese Manjackala)
17.00	Společenství věřících s duševním onemocněním
18.30	Mše svatá
19.15–21.00	Výstav Nejsvětější svátosti oltární

SOBOTA 22.2. Svátek Stolce svatého Petra, apoštola	
9.00	Příprava snoubenců na manželství
17.00	Mše svatá

NEDELE 23.2. 7. NEDELE V MEZIDOBÍ	
8.00	Mše svatá
10.00	Mše svatá
18.30	Mše svatá

PONDĚLÍ 24.2.	
8.00	Mše svatá
19.00	Beta - společenství

ÚTERÝ 25.2.	
9.00–11.00	Setkání maminek s dětmi
17.30–18.30	Otevřena farní knihovna
18.30	Mše svatá
19.15	Příprava dospělých na křest – Velikonoce 2014
20.00–22.00	Zkouška chrámového sboru

STŘEDA 26.2.	
8.00	Mše svatá
8.40–9.10	Výstav Nejsvětější svátosti oltární
15.00	Mše svatá v Thomayerově nemocnici
16.30–17.15	Výuky náboženství, příprava na 1. sv. přijímání
17.30	Zpívání s dětmi
18.45–20.15	Nejhustší lhotecký mládežnický spolčo

ČTVRTEK 27.2.	
8.00	Mše svatá
8.45	Úklid kostela
17.00	Příprava na biřmování
18.30	Společenství mládeže (asi od 16 let)
18.30	Příprava dospělých na křest – Velikonoce 2015

PÁTEK 28.2.	
15.00	Mše svatá
15.45	Modlitby proseb (podle P. Jamese Manjackala)
17.00	Společenství věřících s duševním onemocněním
18.30	Mše svatá
19.15–21.00	Výstav Nejsvětější svátosti oltární

SOBOTA 1.3. 1. sobota v měsíci	
16.15	Mariánské večeřadlo
17.00	Mše svatá
17.40	Zásvětná modlitba MKH a výstav Nejsv. svátosti

NEDĚLE 2.3. 8. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
8.00	Mše svatá
10.00	Mše svatá
18.30	Mše svatá

*Všechny aktivity a společenství jsou otevřené. Změna programu vyhrazena.
V našem kostele jsou trvale k dispozici bezlepkové hostie. Stačí o ně požádat.*

CELÝ SVĚT SPOČÍVÁ V RUKOU JEZULÁTKA

Na lednové farní akademii přednášel náš současný kaplan P. Mgr. Petr Šleich na téma „Pražské Jezulátko. Historie, současnost, spiritualita“. Pro toto téma je jistě P. Šleich přednášejícím nanejvýš povoláním, neboť v komunitě Bosých karmelitánů u kostela P. Marie Vítězné na Malé Straně, kde je soška Pražského Jezulátka domovem již více než 350 let, strávil patnáct let. O současné úctě, projevované malému Ježíškovi lidmi – poutníky takřka z celého světa – hovořil proto na základě vlastních zkušeností.

V úvodu P. Šleich zmínil nejen historické skutečnosti, event. i legendy vážící se k původu sošky, ale i k podstatě úcty jí prokazované, pramenící z potřeby křesťanů názorně si připomínat božství i lidství Ježíše Krista. Soška, představující přibližně tříletého chlapce, pravděpodobně pochází ze Španělska, kde byla vyrobena asi v polovině 16. století (asi 1555). Podle jedné z legend vlastnila sošku svatá Terezie z Avily, též známá jako svatá Terezie od Ježíše, která ji darovala přítelkyni, jejíž dcera se chystala na cestu do Prahy. Co se týče sošky samé, nelze vyloučit ani to, že pochází z Itálie, neboť je zde nápadná podobnost s Ježíškem na fresce v kostele sv. Marka

ve Florencii. Historickou skutečností je, že Bosým karmelitánům sošku darovala v roce 1628 Polyxena z Lobkovitz, která ji dostala od své matky, španělské šlechtičny, jako dar ke svému prvnímu sňatku a následně ji v roce 1603 přivezla do Prahy. V té době stávající kostel, zasvěcený Nejsvětější Trojici, patřil luteránům. Po bitvě na Bílé hoře jej dostali Bosí karmelitáni a v roce 1625, na přání císaře Ferdinanda II., jej

zasvětili P. Marii Vítězné.

V období Třicetileté války, konkrétně v letech 1630–1638, došlo k poškození sošky, ovšem již v roce 1655, po skončení války, byla soška slavnostně korunována a prakticky od té doby je v kostele na Malé Straně uctívána (pouze s malým přerušením v období komunistické totality, kdy se na nějaký čas neznámo kam ztratila).

Soška je vyrobena ze dřeva a je potažena barevným voskem – je klasickou renesanční prací. Obličej je vymodelovaný velmi precizně. Pravou rukou žehná a v levé drží královské jablko s křížem – symbol vlády nad světem. Na hlavě má korunu a na prsou zavěšený křížek. Královské insignie vy-

jadřují víru v Ježíšovo božství a v jeho královský původ odvozovaný od starozákonního krále Davida. Soška je oblékána do šatů zpravidla liturgické barvy, nebo při slavnostních příležitostech do takových, které zdůrazňují královskou hodnost. Ve výbavě jsou tři zlaté korunky (nenasazují se přímo na hlavu, ale jsou uchyceny těsně nad Jezulátkem) – poslední je darem od papeže Benedikta XVI. u příležitosti jeho ná-

vštevny naší republiky v roce 2009.

Kostel P. Marie Vítězné je jedním z pěti nejvýznamnějších poutních míst pražské arcidiecéze – vedle chrámu sv. Víta na Hradčanech, Lorety, Staré Boleslavi a Svaté Hory. Ovšem milostné Pražské Jezulátko není uctíváno pouze v Praze, ale prakticky po celém světě. Kostely zasvěcené Pražskému Jezulátku bychom našli v Evropě (v Německu, ve Francii, Španělsku, Rakousku, Itálii, Belgii, atd.), v USA,

v Jižní Americe, na Filipínách, Polynésii, v Indii atd.

Velká obliba Pražského Jezulátka a úcta, které se těší, je důsledkem řady vyslyšení prosb o pomoc v těžkých životních situacích, při řešení problémů zdravotních i při rozhodování o další cestě životem.

Na závěr se P. Šleich pomodlil jednu z modliteb k Pražskému Jezulátku.

Karel Štamberg

NÁM, NÁM, NARODIL SE...

Ano, Boží Syn přichází na svět jako každé dítě od počátků lidského života na zemi – panenská Matka ho nosí devět měsíců ve svém těle a ve svaté noci ho porodí. Každé dítě je zázrak, vědecky předvedený v televizním dokumentu Lidské tělo. Budou-li pořad opakovat, doporučuji ho ke shlédnutí. Žasneme nad důmyslem Stvořitele a vybavují se nám slova žalmu 104,24: „Jak četná jsou tvá díla, Hospodine, všechno jsi moudře učinil, země je plná tvých tvorů“. A další žalm 139 chválí dárce života: „Tys přece stvořil mé ledví, utkal jsi mě v lůně mé matky. Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně, úžasná jsou tvoje díla.“

A při tomto rozjímání mě zachvátila opravdová hrůza při představě tisíců zavražděných Božích synů a dcer z vůle matek! Takovou svobodu dal Bůh člověku, že se může stát spolupracovníkem na jeho stvořitelském plánu – nositelem života, ale také smrti. Našla jsem však zvláštní útěchu v žalmu 8,3: „Z úst dětí a nemluvňat sis připravil slávu navzdory svým odpůrcům, abys umlčel pomstychtivého nepřítele.“ Bůh

touží po každé lidské duši, aby ho poznala a milovala, a tak se s ním spojila v životě a jednou po smrti navždy ve věčné radosti. Snad je nás v tomto čase málo pro splnění této veliké Boží touhy, a proto se nebe plní dětmi a nemluvňaty, která podle mého soudu umírají pokřtěná krví při násilném „přerušování těhotenství“. Proč se vlastně neříká ukončení? Jako bychom neuměli česky.

A kdo je ten pomstychtivý nepřítel ve zmíněném žalmu? Není to našeptávač, co ženám tvrdí, že plod v jejich těle není lidská bytost, ale kus hmoty, která se odstraní a vyhodí? I v minulosti hledaly nešťastné ženy pomoc u „andělíčkářek“, ale obě zúčastněné věděly, že páchají hřích. Naše společnost dnes však zná jen přestupky a trestné činy; i toto smýšlení je dílem pomstychtivého nepřítele.

Na závěr aspoň trochu naděje, že lidé začínají přemýšlet. Dočetla jsem se totiž o založení občanského sdružení Tobit, které chce pro děti narozené mrtvé, nebo co zemřou hned po narození zajistit právo na pohřeb, na

pietu a ochranu jejich těl před zneuctěním. Vždyť domácí mazlíčci mají hřbitovy, hrobočky i pomníčky, zatímco lidské děti jsou podle legislativy jen biologickým odpadem, určeným pro spalovnu.

V době mého mládí končilo vánoční období až 2. února svátkem Uvedení Páně do chrámu, dřív Očišťování Panny Marie. Přináším tedy své zamyšlení teď, kdy si při pohledu na idylický obrázek našich krásných betlémů vybavuji,

že Ježíšek v dospělosti za nás prolil svoji krev na kříži, že za něj už na počátku jeho pobytu na světě prolili krev betlémští chlapečci a že dnes pro svou víru v něho mnoho křesťanů v různých zemích také prolévá svou krev.

Děkujeme Bohu Otci za největší dar, který si máme pod stromečkem zpřítomňovat – dal nám svého jednorozenného Syna! Žádný jiný větší dar neexistuje – jen Ježíš Kristus a náš život.

Jarmila M. Klingerová

POUŤ DŮVĚRY VE ŠTRASBURKU

Letos jsem se rozhodla prožít silvestra trochu jinak. Vyrasila jsem na evropské setkání mladých v duchu Taizé do Štrasburku. Koná se jako součást pouti důvěry každý rok v některém z evropských měst. Vloni proběhlo v Římě, rok předtím v Berlíně a na sklonku roku 2014 ho bude hostit Praha. Pro mě to bylo tentokrát poprvé.

V sobotu k ránu 28. prosince jsme dorazili do cíle. Organizátoři se nás hned ujali a po úvodních informacích nás přidělili do jedné z farností, kde jsme pak trávili všechna dopoledne. Já jsem skončila s několika kamarády u svaté Magdaleny, přímo v centru Štrasburku. Čekalo nás vlídné přijetí, malé občerstvení a vzápětí cesta do hostitelské rodiny.

Podle instrukcí jsme našli dům, zazvonili a za chvíli už nás u dveří vítali usměvaví manželé. Pozvali nás hned ke stolu a začalo první vzájemné oťukávání. Měli jsme štěstí, že jsme byli schopni dorozumět se aspoň trochu anglicky.

Každý den jsme se scházeli u snídaně a poznávali se vždy o trochu víc. Paní říkala, že si pamatuje, že ještě za mlada zažila, jak u nich v rodině pohostili několik Italek z evropského setkání

a že to bylo fajn, a tak se rozhodla nabídnout se i tentokrát. Obdivuji jejich odvahu pustit si nás, neznámé poutníky, do svého domu. I my jsme nejprve netušili, co nás čeká, ale nezbylo nám nic jiného, než si vzájemně důvěřovat. Nakonec se pro mě z přijetí, jakého se nám dostalo, stal jeden z nejsilnějších momentů celého setkání.

Program byl opravdu nabitý. Ráno bohoslužba nebo modlitba se zpěvy z Taizé v hostitelské farnosti a následné sdílení v národnostně různorodých skupinkách. V poledne a večer modlitba s bratry paralelně na pěti různých místech – ve velkých kostelích, v halách na výstavišti. Odpoledne patřila workshopům na nejrůznější témata.

Jako každé velké setkání ani tohle se neobešlo bez dávky trpělivosti při čekání ve frontách na jídlo, na záchod nebo na dopravu. Mnohdy se vyplatilo

popojít kus pěšky než čekat na volnější tramvaj. Přece jen 30 tisíc lidí na jednom místě je znát. I tak to stálo za to. Zase znovu jsem mohla zakusit, co je to církev. Vnímat na jedné straně nesmírnou rozmanitost a na druhé, že

i přesto jsme si vzájemně blízko díky tomu, že se snažíme následovat Krista. Už se těším a jsem zvědavá na to, jak to dopadne, až budeme hostit mladé lidi z celé Evropy u nás.

Terezie Šilhavá

PS: PÁR SLOV O KOMUNITĚ V TAIZÉ

Francouzská vesnička Taizé [čti téz] na jihu Burgundska je domovem mezinárodní ekumenické komunity, kterou založil v roce 1940 bratr Roger Schütz. Bratři se zavazují na celý život, že budou spolu sdílet materiální i duchovní společenství, život v celibátu a velké prostotě. Dnes tvoří komunitu více než sto bratří – katolíků i různých protestantských vyznání – z více než pětadvaceti různých národů. Srdcem každého dne v Taizé jsou tři společné modlitby. Bratři se živí pouze svou prací. Nepřijímají pro sebe žádné dary nebo dotace. Někteří z bratří žijí v malých skupinkách mezi nejchudšími lidmi.

Od konce padesátých let dvacátého století přichází do Taizé mnoho tisíc mladých lidí z různých zemí a podílejí se na týdenních setkáních s modlitbami a rozjímáním. Mimo to bratři z Taizé navštěvují lidi v Africe, Severní i Jižní Americe, Asii a Evropě a organizují malá i velká setkání, která jsou součástí Pouti důvěry na zemi. Tuto pouť zahájil koncem sedmdesátých let bratr Roger. V listopadu loňského roku se uskutečnily Dny důvěry pro mladé lidi z celé České republiky v Praze. Byla to předzvěst celoevropského setkání, kterým bratři z Taizé spolu s mladými uvítají rok 2015. Česká republika se tak stane místem setkání již podruhé. Poprvé se u nás Pout' důvěry konala na přelomu let 1990/1991. (Více na www.taize.fr/cs).

Společná modlitba v Chrámu smíření v Taizé

NAŠE ÚSILÍ NEBYLO MARNÉ

Jako většina našich příběhů i tento začíná telefonem manžela klientky. Paní Jana leží v hospici, kde pro ni, vyjma léčby bolesti, již nemohou nic udělat. Přeje si prožít konec života s rodinou. Rodina je naštěstí velká, manžel, dcera a syn i rodiče obou manželů se chtějí na péči podílet. Paní Jana je mladá, ještě jí nebylo 50 let.

Sociální pracovníci vyražejí za klientkou do hospice. V hospici leží drobná paní, která kolegy vítá úsměvem. Paní Jana se pohybuje samostatně na lůžku a po místnosti s chodítkem. Trpí hlavně zvýšenou únavou. S kolegy si povídá a opakuje své přání, chce zemřít doma. Ko-

Naši koledníci s písničkou na rtech

legové konzultují situaci s ošetřujícím personálem, ten domácí péči nevyklučuje. Po návštěvě v nemocnici se jdeme podívat do bytu (3+1), kde bude péče probíhat. Uvědomujeme si, že do péče budeme muset zapojit všechny složky naší organizace a tlačí čas. Mapujeme vše, co budeme muset pokrýt. Rodina sepisuje harmonogram, jak budou schopni být s klientkou doma. V nemocnici zjišťujeme, jakou léčbu bude potřeba zajistit. S praktikem dojednáváme objem péče zdravotních sester. Porovnáváme plán návštěv sester s harmonogramem „služeb“ rodiny a je nám jasné, že tak velký objem služby nejsme schopni zajistit. Urychleně tedy přijímáme další pečovatelku.

Současně probíhají úpravy bytu a my pomáháme se zajištěním pomů-

cek, většinu máme v půjčovně. Polohovací lůžko zapůjčujeme od firmy Linet, která ho do bytu instaluje prakticky okamžitě.

Přípravy na přeložení klientky domů probíhají i v hospici. Lékaři upravují léčbu bolesti z injekcí na kombinaci náplastí a léků.

Vše je připraveno a sanitka přiváží paní Janu domů. Rodina se těší, že bude mít maminku doma. První den je necháváme o samotě, jen večer se u nich zastaví zdravotní sestra.

Péči zahájíme v sobotu ráno. Sestry hlásí, že paní Jana je spavá, ale jinak se cítí dobře a je šťastná. Rodina tráví sobotu doma,

krátce před polednem paní Jana usíná. Kolem 13. hodiny přichází pečovatelka, aby pomohla s osobní hygienou. Už ve dveřích se dozvídá, že paní Jana spí. Chvilí čeká s manželem v kuchyni, pak se jdou podívat a najdou klientku na lůžku mrtvou. Paní Jana zemřela podle svého přání, doma ve spánku.

Možná se zdá, že jsme se snažili nadarmo. Necelé dva týdny příprav, aby klientka byla doma pár hodin před úmrtím. Těch několik dní dalo paní Janě i její rodině obrovský dar, daly jim naději. Naději na pár společně strávených hodin, dní, na chvíli soukromí a rozloučení.

Přeji vám všem klidný únor.

Eva Černá

Č. ú. 7450400257/0100; v.s. dat. narození DDMMRRRR, text: jméno, adresa.

PLÁNUJEME

9. 3. – Obřad uvedení katechumenů mezi vyvolené	23. 5. – Noc kostelů
15. 3. – Duchovní obnova pod vedením P. Stanislava Příbyla	25. 5. – Setkání biřmovanců s biřmujícím biskupem otcem Karlem Herbstem na arcibiskupství od 17 h.
16. 3. – Mše sv. upravená pro děti, další bude 18.5.	1. 6. – Biřmování v našem kostele
12. 4. – Velký úklid před Velikonocemi	7. 6. – Poutní slavnost P. M. Královny míru
27. 4. – První sv. přijímání	8. 6. – Soslání Ducha sv. a Zahradní slavnost farnosti
13. 5. – Začíná Jarní škola pro dospělé, končí 13. 6.	
-

STAČÍ TŘI SLOVA

„Hledíme-li na Svatou rodinu, upoutává nás jednoduchost života, který vede v Nazaretu. Je to příklad, který velice prospívá našim rodinám, pomáhá jim stávat se stále více společenstvím lásky a smíření, kde se zakouší něha, vzájemná pomoc a vzájemné odpuštění.“

Připomeňme si tři klíčová slova pokojného a radostného života v rodině: s dovolením, děkuji a promiň. Rodina, ve které se namísto neomalenosti žádá o dovolení, namísto sobeckého jednání se děkuje a ve které ten její člen, který zjistí, že učinil něco nepěkného, umí požádat o odpuštění, taková rodina potom žije v pokoji a radosti. Pamatujme si tato tři slova.“

Papež František

ve svátek Svaté rodiny 29. 12. 2013

„Radost evangelia naplňuje srdce i život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. Ti, kdo přijímají spásu od něj, jsou vysvobozeni z hříchu, smutku, vnitřní prázdnoty a osamění“ (EG,1). Těmito slovy otevírá papež František apoštolskou exhortaci Evangelii gaudium. Český překlad vychází 28. ledna v nakladatelství Paulínky.

Vydává: Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru,
adresa: Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4-Lhotka; **telefon:** 725 797 561
e-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz; jmkorda@seznam.cz
internet: <http://lhoteckafarnost.cz>; **bankovní spojení:** číslo účtu 74326329 / 0800 (Česká spořitelna). Redakce: P. Jiří Korda, sr. Bernarda Lacinová, Jana Šilhavá. **Příspěvky** posílejte na adresu farnivestnik@gmail.com, nebo je můžete nechat v sakristii. Redakce si vyhrazuje právo texty krátit.
Sazba: Jan Šilhavý. Tisk: Jan Macek, Jablonec N. Nisou www.tiskem.cz.
Číslo vychází 31. 1. 2014.
Uzávěrka příštího čísla je **14. února 2014**. Náklady na jeden výtisk cca 10 Kč.